

Ο Μολυβένιος Στρατιώτης

Συγγραφέας:

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Μιά φορά κι έναν καιρό, ήταν μια οικογένεια που είχε έναν γιο, που εκείνη την ημέρα γιόρταζε τα γενέθλιά του. Οι γονείς του, του έκαναν δώρο ένα ξύλινο σκαλιστό κουτί, που μέσα υπήρχαν πολλά μικρά και χρωματιστά στρατιωτάκια. Το δώρο άρεσε πολύ στο παιδί, γιατί όταν θα μεγάλωνε θα γινόταν και το ίδιο στρατιώτης.

Έβγαλε ένα-ένα τα στρατιωτάκια και τα τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι. Το προτελευταίο στρατιωτάκι όμως είχε ένα μόνο πόδι. Το παιδί στεναχωρήθηκε πολύ, αλλά δεν πτοήθηκε γιατί είχε πολλά άλλα στρατιωτάκια. Το έβαλε λοιπόν και αυτό πάνω στο τραπέζι με τα υπόλοιπα χρωματιστά του παιχνίδια.

Ο στρατιώτης παρατήρησε μια νεαρή χορεύτρια, η οποία στεκόταν μπροστά σε ένα κάστρο αλλά με το ένα της πόδι. Τότε θεώρησε, ότι και η ίδια έχει ένα μόνο πόδι και πώς ταίριαζαν και οι δύο απίστευτα.

Ο στρατιώτης κρύφτηκε πίσω από μια ταμπακιέρα και την θαύμαζε όσο εκείνη χόρευε. Η χορεύτρια δεν είχε καταλάβει τίποτα, όπως επίσης και όλα τα άλλα παιχνίδια.

Τα βράδια, όταν η οικογένεια πήγαινε για ύπνο, τα παιχνίδια το έριχναν στον χορό. Κάποιο βράδυ όμως ένα παιχνίδι είδε τον στρατιώτη να παρατηρεί την χορεύτρια όταν χόρευε.

Ήταν η ασχημόφατσα ο φασόλης που είχε για σπίτι του την ταμπακιέρα.

Θέλησε λοιπόν να σκαρώσει μια φάρσα στον στρατιώτη. Όταν το ρολόι χτύπησε μεσάνυχτα πετάχτηκε απότομα από την ταμπακιέρα και άρχισε να τον κοροϊδεύει. Ο στρατιώτης τρόμαξε πολύ αλλά το χειρότερο ήταν ότι τον απείλησε ότι θα τον εκδικηθεί.

Την άλλη μέρα ο στρατιώτης βρέθηκε έξω από το παράθυρο και κάτω στο έδαφος. Δεν ήξερε πως συνέβει αυτό, αλλά ήταν σίγουρος πως πίσω από αυτό κρυβόταν ο φασόλης.

Ο στρατιώτης δεν καταδέχτηκε να ζητήσει καμία βοήθεια από κανένα άλλο παιχνίδι. Η υπερηφάνεια ενός στρατιώτη ήταν από τα βασικότερα πράγματα που είχε διδαχθεί και την εφαρμόζε σε όλες τις δύσκολες περιστάσεις της ζωής του.

Όταν έπεσε η νύχτα, μια δυνατή μπόρα έκανε τον στρατιώτη μας μούσκεμα. Κάποια στιγμή τον πλησίασαν δύο παιδιά. Μόλις τον είδαν σκέφτηκαν να τον κάνουν μια βόλτα στα ποταμάκια.

Έφτιαξαν λοιπόν μια βάρκα από εφημερίδα και έβαλαν μέσα τον στρατιώτη. Η διαδρομή ήταν δύσκολη και την βάρκα την παρέσυραν τα ορμητικά νερά. Και τι δυσκολίες δεν συνάντησε!

Πέρασε από ένα τεράστιο ποντίκι, που τον απείλησε πως θα φωνάξει την αστυνομία των αρουραίων. Βρέθηκε στην κοιλιά ενός ψαριού, που κατάπιε και τον ίδιο αλλά και την βάρκα του. Όλα όμως τα ξεπέρασε.

Κάποια στιγμή, εντελώς τυχαία, βρέθηκε στα χέρια της μητέρας του παιδιού που γιόρταζε. Το αγόρι και τι χαρές δεν έκανε που είχε και πάλι στα χέρια του το στρατιώτη.

Η μητέρα του παιδιού βρήκε τον στρατιώτη μέσα στην κοιλιά ενός ψαριού, που αγόρασε από τον ψαρά.

Ο στρατιώτης ήταν πάλι μαζί με τους παλιούς του φίλους.

Η χορεύτρια συγκινήθηκε πολύ που είδε ξανά τον στρατιώτη, γιατί είχε καταλάβει ότι την αγαπούσε πραγματικά.

Ο φασόλης όμως ήταν πολύ εκνευρισμένος που το σχέδιο του απέτυχε και αρχίζει να σκέφτεται ένα άλλο πιο κακό κόλπο.

Την επόμενη μέρα η μητέρα του παιδιού άνοιξε το τζάκι και πάνω στο τραπέζι άφησε το φαγητό του γιού της. Με την κίνηση αυτή ο στρατιώτης έπεσε στο πάτωμα και μυστηριωδώς βρέθηκε μέσα στις φλόγες. Άρχισε να καίγεται μέσα στην φωτιά. Εκείνη τη στιγμή, από έναν πολύ δυνατό άνεμο ανοίγει το παράθυρο και να! Όλα τα παιχνίδια έπεσαν κάτω. Τι περίεργο όμως! Η χορεύτρια παρασύρεται από τον άνεμο και πέφτει και εκείνη μέσα στη φωτιά.

Και οι δύο αγκαλιασμένοι μέσα στις φλόγες σιγά σιγά έλιωσαν. Στις στάχτες του τζακιού βρέθηκε μια καρδιά και ένα χρυσό μονόπετρο δαχτυλίδι, αυτό που φορούσε η χορεύτρια.

Μου άρεσε πολύ αυτό το βιβλίο. Ο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν πολύ γνωστός συγγραφέας παραμυθιών, με την αφηγηματική του ικανότητα με κράτησε σε μια συνεχή ανάγκη να το τελειώσω σαν βιβλίο, αλλά και να θέλω να το διαβάσω και άλλες φορές.

Είναι ένα ξεχωριστό και μοναδικό βιβλίο και σας το προτείνω, γιατί μας δίνει το μήνυμα ότι πρέπει να προσπαθούμε πολύ σε κάθε δυσκολία που συναντάμε, να μην επιδιώκουμε το κακό ποτέ του άλλου και όταν μετά από πολλές προσπάθειες που έχουμε κάνει δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας, να ζητάμε πάντα τη βοήθεια των άλλων.

Μαραγκού Μαρία-Ιωάννα Α2΄